

hvilke Punkter Konfliktstoffet findes, og saa foreslaar Ordninger, hvorved dette Konfliktstof kan tages væk, og Konflikter, som er til Skade baade for det kirkelige Liv og det politiske Liv, kan undgaas, saaledes at Livet indenfor Folkekirken, som det ærede Medlem talte saa smukt om, ikke skal forstyrres af saadanne Konfliktsituationer, der ganske naturligt tager en hel Del af Folkekirkens indre Liv og Kraft.

H. P. Johansen: Efter den udførlige Svartale, som den højtærede Minister holdt, kan jeg fatte mig ganske kort. Den ærede Ordfører for det radikale Venstre udtalte, at dette Forslag var tvedelt, og derfor kunde de Konservative paa den ene Side og Socialdemokraterne paa den anden Side gaa med dertil. Det var § 1, den ærede Ordfører her tænkte paa. Jeg kan ikke erkende, at den Vending er rigtig, at den er ramrende, at den passer paa denne Paragraf, og jeg vil erindre om, at det radikale Venstre i det andet høje Ting intet havde af indvende mod § 1, saa det tvedelte, som den ærede Ordfører mente at finde i denne Paragraf, har hans Partifæller rimeligvis ikke kunnet se.

Saa sagde det ærede Medlem, at Resultatet vilde blive en Kirkeforfatning. Jeg vil dertil gerne sige: det bliver ikke en Kirkeforfatning med Socialdemokratiets Stemmer, det kan det ærede Medlem stole ganske trygt paa. Vi vil arbejde med i dette Udvalg, hvis Udviklingen gaar i en saadan Retning, at vi mener, vi kan billige den, og det er ingen ny Taktik fra vort Partis Side. Det er en gammel Taktik, vi saa tidt har maattet bruge, hvor vi var Mindretal. Men vi gaar ikke med til en Kirkeforfatning.

Jeg synes, det var interessant at sammenligne de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Venstre og den ærede Ordfører for de Radikale fremsatte. Den ærede Ordfører for de Radikale sagde: Resultatet bliver en Kirkeforfatning, og den ærede Ordfører for Venstre sagde — og det er særlig understreget i den Betænkning, som dette Parti har afgivet i det andet høje Ting —, at det er Adskillelsen mellem Stat og Kirke, der bliver det overskyggende. Det viser sig altsaa, at det er ud fra vidt forskellige Motiver, disse to Partier bekæmper Lovforslaget. Man ser altsaa — det er blevet sagt —, at Konservative og Socialdemokrater har forskellige Motiver, men man ser ogsaa, at Radikale og Venstre har ganske forskellige Motiver til den Stilling, de tager. Jeg vil derfor sige, at det radikale Parti og

Partiet Venstre har ingen Grund til at tale om de modstridende Anskuelser, der støtter hinanden, thi saa kommer de til at ramme sig selv.

Den ærede Ordfører for det radikale Venstre stillede det Spørgsmaal: Vil Socialdemokratiet adskille Stat og Kirke? Jeg har allerede sagt det ganske tydeligt, men det har sikkert ikke været overbevisende nok. Derfor fristes jeg til at citere et Par Ord af, hvad den højtærede Socialminister har sagt i en Tale, han holdt i det andet høje Ting. Han siger dér: „Jeg vil fremdeles være med til at bane Vejen for den størst mulige, ja, for den fuldkomne Frihed paa Aandslivets Omraade, ikke mindst paa det religiøse.“ Og han peger i den Forbindelse paa, at det skulde ske gennem en Adskillelse mellem Stat og Kirke. Noget senere siger Socialministeren: „Jeg har altid været stemt for, at den nuværende Regering snarest muligt skulde skride til Forberedelse af det, der er Socialdemokratiets Program i Kirkespørgsmaal, Kirkens Adskillelse fra Staten.“ Jeg synes ikke, det er til at tage fejl af. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil forstaa, at Socialdemokratiets Maal stadig er Kirkens og Statens Adskillelse.

S. Rasmussen: Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) havde jo egentlig kun mod dette Forslag stadig væk at sige: Kirkeforfatning. Men det er der allerede svaret paa fra anden Side, saa det skal jeg ikke opholde mig ved. Der er ikke Spor af Grund til at sige, at fordi man ned sætter dette Udvalg, bliver Resultatet en Kirkeforfatning. Men der fremkom fra det ærede Medlem en anden Udtalelse, som interesserede mig, og som jeg vil strege tykt under, nemlig at Staten ikke har Ret til Kirkens Midler. Det noterede jeg, og jeg noterede med Glæde, at det kom fra den Side. Det ærede Medlem beklagede ligeledes Jordlovene af 1919, fordi Præsterne ikke vilde drive Præstegaardene. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem har Oplysning om, at Præsterne ikke vil. Da disse Love var til Behandling, stillede vi Forslag om, at det skulde være Menighedsraadet og Præstegaardskommissionen, der blev de afgørende. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret til at sige, at Præsterne ikke vil.

Endvidere sagde det ærede Medlem, at der var et sikkert Flertal for Kirkeforfatningen, hvis disse Organisationer, Institutioner o. s. v. fik Lov til at vælge. Det ved det ærede Medlem ikke en Smule om. Han ved ikke en Smule om, hvorledes de vil vælge, og lige saa lidt om, hvorledes de